

11.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Năm 22/1/1976

Năm ngày rồi chẳng viết gì vào quyển truyện Trăn Sa. Hằng buổi chiều vẫn gặp nhau nhưng không đi uống rượu nữa. Nguyễn thì không uống với tôi từ nay. Chỉ bấy nhiêu mà nghe thương tổn tâm tư thật nhiều.

□

Sàigòn, Chủ nhật 25/1/1976

24 Tết, buổi cuối cùng đi chơi với nhau trước khi Nguyễn về Dalat. Nghĩ đến điều phải xô lệch cái thói quen hằng chiều nhìn Nguyễn, sao trong lòng thật nghe buồn bã. Vài ngày trước, có lúc tôi tỏ bày ý định đi Dalat với chàng một bữa rồi hôm sau về lại Sàigòn. Trong “một bữa” đó, chúng tôi là của nhau trọn vẹn. Nhưng chàng từ chối. Có lẽ là ngại cho tôi một lần buồn bã thứ hai của những ngày Noel cũ, hay cũng vì tôn vinh gia đình chàng quá đến độ không thể nghĩ gì khác hơn cho chính mình một kỷ niệm tuyệt diệu? Hoặc cũng có lẽ vì lời đề nghị của tôi táo bạo và lạ lùng quá với Nguyễn?

Dấu sao thì cũng là chổi từ để trong lòng tôi không khỏi có chút thất vọng... Thế cũng xong!

Chiều nay uống rượu thật thích (dù vẫn không say mà hờm sẵn đầu đó sự không thoải mái của lần chia cách đêm nay). Luôn luôn Nguyễn vẫn dịu dàng để có lúc nào trong cuộc rượu, nhớ lại những ngày tháng này năm ngoái đang đau khổ vô cùng theo một mối tình vỡ nát, tôi thốt ngỡ ngàng, và lại càng thêm u hoài vì cái hiện tại tình yêu tràn trề nhận được từ Nguyễn. Hai luồng tình cảm đối nghịch quay cuồng tôi suốt buổi.

.....

.....

Bỏ 5 dòng

.....

Càng ngày, những cuộc rượu càng trở nên nặng nề bức rức (và sau khi từ giã, trái tim lại càng thêm nhiều dằn vặt). Trong lòng chỉ là một nỗi mệt mỏi quá sức khi nghĩ đến cuộc sống tối mò dưới chế độ Cộng Sản chẳng còn gì để gầy dựng niềm tin.

Tôi yêu Nguyễn, và biết rằng chàng vẫn đang yêu tôi ở mức độ cao nhất; vậy mà mỗi khi nghĩ đến một tương lai “không có thật” của

hai người thì luôn luôn tôi vẫn cứ như hờn sẵn trong đầu cái an ủi quái dị bằng câu tự nhủ: “*Định mệnh đã có quá nhiều phen tan vỡ chết người mà còn chịu đựng được thay!*”

Buổi chiều, nhìn nét hờn hờ của Nguyễn khi kể ra những kỷ niệm các mùa Tết xa xưa ở Dalat, sao trong tôi lại chỉ là ngập tràn sầu héo? Cúi đầu trên mặt bàn *café*, tôi lúi húi viết vài giòng trên một tờ giấy, xong kẹp vào giữa một quyển vở làm bài của Nguyễn. Nguyễn hỏi:

“Măn viết gì vậy?”

Tôi cười, giấu diếm:

“Chẳng có gì. Chỉ là vài cảm nghĩ nhỏ, để dành cho Trân Sa.”

Lúc chia tay, tôi thốt đau lòng vì thái độ bòn chòn của Nguyễn nên nói quyết liệt:

“Đàng nào Nguyễn cũng xa Măn, sao lại có vẻ phũ phàng dứt bỏ vậy? Măn đâu nào níu kéo?”

Xong, tôi nhảy xuống khỏi xe và bỏ đi nhanh vào ngõ. Nguyễn gọi vói theo:

“Măn! Nguyễn đi suốt đêm nay à!”

Tôi quay lại cười:

“Đó là quyển của Nguyễn!”

*

* *

Đêm trên căn gác, nghe lòng héo hon không ít. Nằm thẩn thờ suốt buổi, tôi không nghĩ rằng sự chia ly lại lạnh lùng đến vậy. Ngày nào ở Dalat về, đọc những lá thư từ tạ nhắc nhở tôi mọi thứ bằng những lời âu yếm nhất của người chồng cho vợ... Còn lần này?! “*Jamais nous n’aurons l’âme de ce soir*” là vậy!

[]

“*À la Recherche du Temps Perdu...*”

Sàigòn, Chủ nhật 25/1/1976.

Măn và Trân Sa yêu dấu,

*Ngồi uống *café* trong Vườn Áo Diêu, ngày mai Bố xa Măn, đi tìm lại thời gian đã mất. Rồi một ngày cũng qua đi. Ngày cuối cùng Bố đi chơi với Măn để ngày mai lên Dalat sao chám dứt thẳng thốt bàng hoàng quá? Bố về nhà, không buồn thu xếp hành trang, đồ đạc để ngang ngựa, nằm suy nghĩ băng quơ.*

Tổng kết bốn bề? Không, chẳng có gì cả. Chỉ biết một điều: cuối năm Mão rồi, Bố có một tình yêu thật đẹp đã cùng Măn gầy dựng từ tháng 11.

Măn lấy mấy cuốn truyện nhỏ nhỏ Bố viết cho Trân Sa nên Bố phải viết luôn vào quyển carnet lớn. Bố định lên đến Dalat mới bắt đầu, nhưng đêm nay có gió lạnh ôm áp như một niềm đau quân quít,

có tình yêu Bố cho Mẫn thật nhiều, làm sao Bố đi ngủ một cách bình thản cho được?

Bây giờ Bố không biết Mẫn đang làm gì? Có lẽ đang đọc Nerval hoặc đọc quyển truyện mua hồi chiều? Lúc chia tay sao Mẫn có vẻ quyết liệt quá? Bố đi về, thật ray rức với ý tưởng đơn chiếc trong đêm. Mẫn không nói gì với Bố hết, những lời lẽ dạn dò Bố vẫn đợi Mẫn thốt lên thật êm dịu, rằng Mẫn yêu Bố, rằng Mẫn nhớ Bố, rằng lên Dalat Bố nên thế này thế khác... Mẫn đã không nói gì! Nhưng đó là cá tính của Mẫn, muôn thuở!

Riêng Bố thấy mình "muốn được nói nhiều nhưng đã quá muộn" vì đã đến đầu con hẻm nhà Bà Ngoại.

*Ga Lyon đèn vàng
Cầm tay nhau muốn khóc
Nói chi cũng muộn màng..."*

Không có Ga Lyon, không có đèn vàng nhưng sự chia phôi vẫn hiện diện đâu đó chung quanh. Mà Trân Sa ạ, sao càng yêu Mẫn vờ vờ, Bố càng thấy sầu chất ngất.

*"Sầu lên chất ngất một ngày
Sa mù tháng Chạp sau này còn rơi..."*

Về nhà, ngã mình xuống giường, Bố chỉ muốn tan mắt trong cái cảm giác vừa say vừa tỉnh. Rồi ra mai sáng khi mặt trời mọc, Bố lên đường về thành phố non cao, một mình. Trên ấy lạnh lắm, nhất là Bố biết Bố chỉ đơn độc với nỗi nhớ bên lòng. Mẫn ở Sài Gòn cũng nhớ Bố chứ? Nhưng Bố không còn nữa những cuộc rượu nghiêng ngả nhân thế, Bố có hình dáng Mẫn trọn vẹn, đầy ắp trong mắt, trọn vẹn trong tim.

Bố không nghĩ tiếp nữa.

Ban chiều, Mẫn viết cho Bố vào một tờ giấy double như sau:

"Buổi sáng cuối cùng trước khi Nguyễn về Dalat.

Trân Sa ạ, có những khi Bố thật vô tình, cũng nhiều khi Bố tế nhị một cách tuyệt diệu. Mẫn hay buồn, hay nghĩ xa xôi quá. Hai điều trên bổ túc cho nhau lại chính làm cho Mẫn khổ. Thérèse Desqueroix sung sướng hơn vì đã không thương chồng và cũng vì Bernard vô tình quá, không có những tế nhị đáp lại cho nàng. Cô đơn là bởi vì người ta mơ ước quá nhiều mà không được thỏa mãn, hoặc người ta vì một lý do nào đó (cá tính chẳng hạn) không muốn tìm cách giải thích hay níu kéo sự việc. Mẫn cũng cô đơn (đôi khi) bên Bố là bởi vì Mẫn đòi hỏi nhiều quá trong trí tưởng mà lại làm biếng phô diễn nếu không được như ý muốn..."

Mắc cỡ quá! Vậy mà sáng nay Bố dám tặng Mẫn quyển Người Vợ Cô Đơn luôn! Bố không hiểu Mẫn gì hết.

Trân Sa ơi, Sáng nay ngồi trong Vườn Áo Diêu, Bố hăng quá, bày ra trong trí tưởng những hình ảnh đẹp của một mùa xuân nào xa lắc chết tự lâu rồi. Bố nghĩ đó chỉ là câu chuyện khơi ra về một mùa xuân cũ ở Dalat làm vui buổi rượu. Nhưng Bố “Bernard” đến nỗi đánh mất cái tế nhị cần thiết cho Mẫn, khơi dậy trong Mẫn nỗi buồn chia cách. Tuy nhiên ngay khi nói câu chuyện đó, Bố có vui sướng gì? Câu chuyện cũ càng cộng thêm với nỗi sầu ly biệt chỉ làm lòng Bố rũ héo hơn thôi.

Bố chỉ mong hiểu những đòi hỏi trong trí tưởng Mẫn mà Bố không thể nhìn suốt qua được. **Làm Mẫn buồn là một điều mà Bố chưa bao giờ nghĩ tới.** Từ lâu, Bố vẫn có thói quen nhận xét nụ cười Mẫn thật ý nhị. Tiếng cười về sau càng lúc càng dòn dã hơn so với điệu cười mệt nhọc thuở Bố mới gặp Mẫn. Những ý tưởng thâm kín nằm trong đầu Mẫn, Mẫn nên nói ra cho Bố nghe trong những trường hợp Bố kém về khoa đoán mò dọ dẫm. Bố là chồng Mẫn như Mẫn thường nói mà Mẫn giấu Bố (vì vin vào cá tính) để cho Bố thật ngại ngùng áy náy.

Bây giờ có nói chi cũng muộn màng vì Bố Mẫn đã chia tay, đã chịu là có với nhau một đống ngày trống vắng trước mặt. Mà đây cũng chính là lúc Bố thêm được nói nhiều nhất.

Bố nhớ có đưa cho Mẫn “Quyển Truyện Của Tôi Và Vợ Tôi”, Mẫn ngại nói thì viết vào đó. Nhưng dù cho nói hay viết thì cũng chỉ là một, vẫn là vợ Bố mà thôi.

Đêm nay Bố thức thật khuya, Mẫn và Trân Sa ạ. Thức khuya để ngày mai nằm một chỗ trên Dalat, Bố không còn bầu không khí vắng lặng cũng có người mình thương đồng chia sẻ nữa. Luôn cả nỗi nhớ, cả những suy nghĩ băng quơ...

À khi này Mẫn kể cho Bố nghe những ý tưởng của Mẫn đáng lẽ được nói ra với Bố khi sáng nhưng vì ghét Bố vô tình quá, Mẫn không thèm nói. Ý tưởng được xếp loại: Điên nhiều. Điên lai rai đến không điên. Nhưng không điên cũng là điên theo một cách khác.

Bố không thấy lúc nào Bố thương Mẫn sâu sắc cho bằng khi đó. Có lẽ niềm thương tích tụ từ lâu, căng thẳng, nhờ những mũi nhọn như thế chọc vào cho tuôn òa vỡ. Có lẽ Bố cũng chỉ nói: “Bố yêu Mẫn thật nhiều!” như hôm nào ở quán café hạnh phúc, xoè bàn tay Bố ra để trên bàn, Mẫn viết: “Mẫn yêu Bố thật nhiều!”. Câu ấy để mê quá! Bàn tay Bố (bình thường thật nhạy cảm) cũng tê đi đến run khi Mẫn viết xong chữ “nhiều”. Chắc tại Mẫn hàn đầu bút mạnh quá lên mặt da có những gân máu liên hệ trực tiếp đến trái tim chẳng?!

[]